Svenska Canada-Tidningen

Utgifvas hvarje torsdag af
BOX 3074. TELEFON GARRY 2174.
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
668 LOGAN AVE. WINNIPEG, MAN.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Halft år d:o	60
Tre månader	35
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år d:o	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till THE CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända båda den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

E. A. HAMBERG, Manager. E. ENSTROM, Editor.

AFFULLMAKTIGADE REPRESENTANTER FÖR SVENSKA CANADA-TIDNINGEN:

O. L. Enström, P. M. Edenwille, Alta.
P. E. Ringström, P. M. Ringvall, Alta.
O. J. Pehrson, P. M., Odin, Alta.
A. Westman, P. M. Midale, Sask.
John E. Forsman, R. M., Scandinavia, Man.
Frank Hillstrand Hilltop, Man.
J. E. Anderson, P. M., Not of Lakes, Sask.
Gust. Forssell, P. M., Falun, Alta.
Mr. Akerlindh, Ottawa
A. P. Peterson, Prince Albert, Sask.
Gust. Olson, Port Arthur, Ont
J. E. Falk, P. M. New Hill, Alta.
Erik J. Haglof Haglo P. O., Sask.
David Skoglund, 322 First Str., Edmonton, Alta.

HVAD DET KOSTAR.

Farmarne i Saskatchewan borde lätt kunna räkna ut, huru mycket reciprocitetsnederlaget kostade dem.

Om de liberale segrat och reciprocitetsfördraget gått igenom kunde Saskatchewans farmare ha sålt sin spannmål i Minneapolis eller någon annan plats i Förenta Staterna utan att betala en enda dollar i tull till den amerikanska regeringen. Låtom oss räkna efter hvad han skulle ha förtjänat på detta.

Under de sista månaderna har det rådt stor skillnad mellan spannmålspriserna i Minneapolis och Fort William, och priset i Fort William är som bekant Canadas standardpris. I Canada har rådunda priset på hvete no. 3 Northern, varit ända till 22½ cents lägre än det pris som betalats i Minneapolis för hvete af samma kvalitet. För hafre nr. 2C. W. har priset i Minneapolis varit 6 a 8½ cents högre än i Fort William.

För korn, no. 4, har i Minneapolis betalats ända till 60 cents mera än i Fort William.

För utfordringskorn har priset i Minneapolis ständigt varit högre än i Fort William. Vissa tider har den amerikanske farmaren fått ända till 64 cents mera pr bushel än hans canadensiske kollega.

Samma förhållande har ägt rum beträffande linfrö, i det Minneapolispriset har varit ända till 20½ cents högre än priset i Fort William.

Saskatchewan-farmaren har genom reciprocitetsnederlaget vägrats tillträde till Förenta Staternas marknader med dess högre priser på utfodringskorn, hvete, etc. Men har han satt sig att räkna ut precis hur många dollars han förlorat på att reciprocitetspartiet led nederlag?

Reciprocitetsvännerna i Saskatchewan besegrades delvis genom ansträngningarne af den konservative ledaren Mr. Haultain. Han är fortfarande en bitter motståndare till reciprociteten, och hans vänner i den konservativa Dominion regeringen fortsätta att hålla Saskatchewans och hela landets farmare utestängda från Förenta Staternas marknader.

Scottregeringen i Saskatchewan är starkt för reciprocitet. Denna regering och dess anhängare fortsätta striden för reciprocitet — d. v. s. striden för högre priser å farmarens spannmål. Endast genom att understödja den nuvarande regeringen och rösta emot Mr Haultain kunna Saskatchewans farmare hoppas godtgöra den skada, som tillfogades deras intressen genom reciprocitetsnederlaget i höstas.

SKANDINAVISK SAMMANSLUTNING.

Det senaste halfåret har frågan om sammanslutning af skandinaverna i Winnipeg varit aktuell. Mycket arbete har nedlagts för realiserandet af detta önskemål, möten hafva hållits och föreningar bildats, men man står ändå lika långt från planens förverkligande, som man gjorde då första mötet hölls i Svenska Cafeet den 13 sistlidne november.

Intresset var allt från början ej särdeles stort; men det fanns likväl ett visst intresse för saken. Om den första komité, som tillsattes för att utarbeta ett förslag, handlat raskt och oegennyttigt, kunde det kanske varit möjligt att få en förening till stånd på basis som kunde ha gjort den solid. Men det fanns i komitén en man, hvilken ville begagna sig af sin ställning, som komiteledamot, och det förtroendeuppdrag komitén gaf honom, för att slå eget politiskt kapital. Andra komiténedlemmar satte sig däremot och följden blef slitningar inom komitén och ett stormigt organisationsmöte på Isländska Hallen.

Detta organisationsmöte tycktes gifva vid handen att det fanns ett stort intresse för saken; ty då den heta striden utkämpats och de närvarande skandinaverna visat att de kunde sina egna angelägenheter och icke vara belåtna med att gå i någon mer eller mindre klyftig politikers ledband, trädde nära femtio käcka skandinaöner fram och antecknade sig som medlemmar.

Men redan vid andra mötet fick föreningen dödsstöten, i det ett förslag om isländares intagande i föreningen antogs. Sedan dess dog föreningen sotdöden.

Detta visar visst icke att skandinaverna ha något emot isländarne. Men de vilja sköta sin egen förening på sitt eget språk, och detta blir omöjlig vi medtaga en nationalitet, som visserligen är af skandinaviskt ursprung, men begagnar ett språk som nutidens skandinaver icke förstå. Enda möjligheten att få ett samarbete med isländarne till stånd är införandet af engelska språket — något som våra svenskar och norrmän icke kunna gå in på ty de flesta ha varit här allt för kort tid att behandla engelskan ledigt nog att deltaga i föreningsarbetet på landets språk.

Ingen beklagar detta sakförhållande högre än den som skrifver detta; ty det var just han som tog första steget att få till stånd den skandinaviska föreningen. Men det är nu inte fråga om ett önskemål, utan ett faktum, som vi alla måste erkänna.

Det finns emellertid ett sätt, som ännu ej försökts, och som vi tro vara det enda medlet att få till stånd ett skandinaviskt samarbete. Man kan nämligen organisera en skandinavisk liga, sammansatt af representanter från de olika svenska, norska, danska och isländska föreningarne. En sådan liga finge stöd af alla föreningar organiserade af skandinaver eller personer af skandinaviskt ursprung, och kunde arbeta på engelska språket, och på samma gång kunde de respektive föreningarna arbeta på sina respektive språk.

Önskligt vore att en sådan verksamhet komme till stånd, ty det finnes här i Canada tillräckligt att göra för en skandinavisk förening eller liga. Och då det tycks vara omöjligt att få en förening, som kan samla det skandinaviska folket, så låtom oss få en liga.

I FÖRBIFARTEN.

En sak som besökande landsmän i Winnipeg fästa sig vid är den obetydliga ställning vi svenskar synas intaga i denna stad, särskildt i fråga om politik och affärer. Vi ha visserligen tre svenska kyrkor nere i det svenska högkvarteret, en ordentlig groceerybutik, ett kafé och några boardinghus, samt smärre affärer. Men detta är också allt.

Vi ha inte en ordentlig svensk klädeshandel, eller en järnhandel, eller skobutik och svenskarne tyckas rent af vara bortkomna då det gäller att visa hvad de duga till. Det vill säga, i stort sedt. Det är visst inte min mening att förringa de svenska affärer vi ha, men äfven i en småstad i Förenta Staterna, där det finnes svenska tidningar, ser man i dessas spalter stora annonser från svenska butiker i alla branscher.

Om vi betänka att det i Canada finnes cirka 200,000 skandinaver, måste man medgifva att det ser besynnerligt ut att vi inte en gång ha en skandinavisk bank i Canada. Om vi satte skuldran till verket, borde vi kunna intressera några dugliga och driftiga skandinaver i Staterna att komma hit upp och slå ett slag för vårt folk, och på samma gång grundlägga en vidt omfattande och vinstgifvande affär.

Politiken äro vi ohjälpligt bakefter, och komma väl att blifva så i långa tider, till dess vårt barn växa upp och bland dessa kommer att uppstå någon som visar särskild fallenhet för denna bana och besitter de för en framstående politiker behöfliga kvalifikationerna för att vinna folkets gunst, så att man helt och hållet glömmer hans nationalitet. Ty om vi skola få politiska insteg på grund af numerär torde vi få vänta både länge och väl.

Vi ha en del svenska föreningar och dessa utöfva hvar på sitt område en god verksamhet. De kunde uträtta ännu mera godt om de försökte samarbeta och gemensamt slå ett slag för svenskheten och det svenska namnet i Winnipeg.

Hvad är det som gifvit isländarne ett sådant anseende bland befolkningen i vår stad och i västra Canada? Sammanhållning! De ha enats och byggt upp stora hus — både föreningshus och stora fina "block", som dels gjort dem förmögna och dels ingifvit folket en betydlig aktning för isländarne som en framåtskridande och mäktig nation.

Tror ni inte att det är på hög tid för oss svenskar att slå ett slag för oss själfva? Borde vi inte lägga åsidan all afundsjuka och alla egna intressen, samt gå ihop, spotta i näfven och ta fast af hjärtans lust och inte förtröttas förrän vi åtminstone kunnat få till stånd ett hyggligt och respektabelt föreningshus? Det skulle höja vårt anseende i andras ögon, och det blefve ovillkorligen ett mycket godt investment för oss själfva.

Gå till råds med dig själf, käre läsare. Besvara denna fråga: "Har jag gjort min del, så att ingen skuld till vår efterblifna ställning hvilar på mig?" Och hvad än svaret blir, får du inte underlåta att komma på Svendu kanske något att tänka på.

ska Byggnadsföreningens fest på Scott Memorial Hall den 31 maj, ty då får

Festen kommer att blifva bra och trefflig. Programmet blir omväxlande, så att det alltid kommer att bli något som du tycker om, sak samma hur din smakriktning går. Och bland annat blir det ett föredrag om kooperativa föreningar och den kooperativa principen. Om någon annan skulle hålla detta tal, skulle jag obetingadt säga att det skulle blifva bra; men nu törs jag på grund af min välkända blygsamhet inte komma med något skryt. Ett kan jag emellertid omtala, och det är att jag läst talet för hunden, sedan för babyn och slutligen för gumman, och det har inte slagit ihjäl någondera.

Och om du, min vän vill bevärdiga festen med din närvaro, kommer det inte heller att slå ihjäl dig, utan du kommer att blifva nöjd med din afton, äfven om du inte tycker om talet.

Alltså, framåt go' vänner! Låtom oss vara svenskar den kvällen och visa att svenskheten är byggd på sammanhållning.

Traska Patrullo...

DEN STORA KVINNOSTREJKEN I KARLSKRONA.

HISTORISK BERÄTTELSE.
Af Sigvald Göthsson.

År 1778 på nyåret gaf konung Gustaf III order till sin general, Johan Kristoffer Toll, att i egenskap af generalintendent för flottan resa ned till Karlskrona, för att, med anledning af det väntade krigsutbrottet, ordna om flottans rustning och försättande i stridsskick.

Men det var ondt om pengar i statskassan. Den mest vidsträckta kredit måste anlitas, och icke så sällan hände det att leverantörerna vägrade leverera varor till kronan förr än de fått betalt för förut gjorda leveranser.

General Toll måste använda all sin fintlighet och vältalighet för att lugna de brummande björnarna, och då detta ej ville hjälpa, nödgades han ofta af egna medel arrangera större festmiddagar, där vid glaset och vinbägaren han förbrödrade sig med hvilken borgare som hälst, som hade någon fordran af staten, om han därmed kunde lugna dem och förmå dem till nya leveranser till flottan.

Men en dag på vårsidan höll general Toll på att komma illa ut från ett håll, hvarifrån han minst fruktat någon fara.

Vid varfvet voro nämligen anställda omkring 100 kvinnor, sysselsatta med segelsömnad. På grund af den svåra penningebristen hade dessa ej på flera veckor fått ut sin aflöning. Otåligt väntade generalen dag efter dag en större penningeremissa från regeringen i Stockholm men den beräknade summan lät allt fortfarande vänta på sig.

Under tiden blef knotet och missnöjet allt starkare och starkare bland arbetarskaran på varfvet. Männen sleto nog ondt, men resignerade och tröstade sig med, att kronans kaka, om än mager, dock är säker. Men kvinnorna togo icke saken så lugnt de. Då dag efter dag, vecka efter vecka gick, utan att den väntade aflöningen kom, beslöto de sig hastigt och lustigt för att nedlägga arbetet, och icke nog med detta, de ville i samlad trupp uppvakta general Toll, och deras beslut var att antingen skulle han anskaffa dem pengar, eller ock skulle de rifva ögonen ur den höge herrn, så general och konungens trotjänare han än vore.

Till anförare för hopen hade kvinnorna valt den argaste och trätgiriga ste kvinnan i arbetslaget, en medelålders kvinna, som allmänt gick under namnet Flinka Britta, änka efter en båtsman vid namn Anders Flink.

Flinka Britta mätte i längd närmare tre alnar, hon var mager och knotig med ett par stickande hvassa ögon och kolsvart, stripigt hår, därtill nästan brunaktig färg med en del koppärr här och hvar på de knotiga kinderna.

* * *

Utanför generalens residens gick vaktposten med trötta och släpande steg fram och tillbaka. Men snart väcktes han upp ur sin slöhet vid det han fick se gatan full med folk, som likt en böljande ström närmade sig generalens bostad, och samtidigt hördes ett hotande oväsen af gälla kvinnoröster, hvilket med hvarje minut tilltog i styrka och kraft.

Det var Flinka Britta, som med sin strejkande kvinnohop kom för att af generalen utkräfva sina innestående arbetslöner.

Vid det hotande skriket och bullret skyndade Toll upp från sitt frukostbord, för att från ett fönster se hvad som var å färde, men han hade knappt hunnit kasta en blick på den ursinniga hopen nere på gatan, då en yngre officer skyndade in till sin chef, och meddelade i några korta och brutna satser hvad som var å färde, och uppmanade generalen att fly undan den hotande faran.

Generalen stod ett ögonblick villrådig hvad han skulle företaga mot denna vilda och pockande kvinnohop.

— Göm er, för all del undan, herr general! Ni är förlorad om de rasande amazonerna få siktę på er.

— Skall jag gömma mig undan, fegt fly för en hop kvinnor! utropade Toll med en förvånad uppsyn. Nej, min vän, aldrig än har jag flytt undan en fara och lär nog icke göra det nu heller, hur sällsam denna fara än synes mig.

Vaktposten hade med geväret i hand sökt hindra den rasande och vilda kvinnohopen från att storma generalens hus. Men Britta tillhörde icke det mest lätthandterliga slaget af kvinnor. Innan soldaten hunnit sansa sig, hade hon vridit geväret ur hans hand och kastat både honom och hans vapen långt ut på gatan. Och i nästa ögonblick trängde kvinnohopen in i generalens våning under ilskna rop och hotfulla skrän.

General Toll gick lugnt och behärskad emot den rasande kvinnohopen, och med ett gladt leende på läpparna afhörde han Flinka Brittas ilskna svada, hvilken gång efter annan afbröts af hopens bifallsrop. När hon så ändtligen slutat sitt långa tal, som gick ut på att generalen genast skulle utbetala kvinnornas innestående arbetslöner, gick generalen fram till den arga kvinnan och klappade henne vänligt på kinden under det han sade:

— Det var rätt af dig och dina kamrater, min präktiga Britta, att ni kom upp till mig. Men jag är utan pengar, kungen tyckes också ha ondt om den svåran, och dock äro vi alla förpliktade att offra något för kung och fosterland. Men er rättmätiga fordran skolen I få. Flottan från Stockholm är redan på väg och när den inlöper i Karlskrona hamn skolen I få edra löner utbetalda. Därtill lofvar jag er, att då flottan kommer, skall hvar och en af er få mottaga en eller flera inkvarteringar och tjäna en sian på. Och du, präktiga Britta, så rask och flitig som du är, förtjänar att snart få en lika präktig man som den du förlorade för ett par år sedan.

— Gå nu tillbaka till arbetet, mina raska flickor, fortsatte generalen, och trösta er med, att när flottan kommer skolen I få mer än en rolig stund med de raska gossarna från Stockholm. Och I kunnen lita på, att ni till sista battingen skolen få ut er rättmätiga aflöning.

Generalen klappade Flinka Britta på nytt på kinden. Den argsinta kvinnan, nu blifven idel solsken, utropade:

— Gud välsigne vår hederlige general! i hvilket utrop hela kvinnohopen med ljudligt bifall instämde, hvarefter de nöjda och glada återvände till sitt arbete vid varfvet.

Men general Toll försäkrade, att han aldrig någonsin känt en sådan fruktan fylla sin själ, som då kvinnohopen belägrade hans hem, och han prisade sin lycka, att med smickrets honung ha kunnat afvärja den hotande faran.

EN GOD GÄRNING.

Af Wladimir Buditschtschew.

Kosacken Sindjalow trädde in i kretsdomarens arbetsrum och anmälde:

— Karnei Tichonitsch ligger för döden.

Kretsdomaren Milowidow vände sig förskräckt om mot Sindjalow. Han hade nyss återvändt från en tjänsteresa och mådde allt annat än bra.

— Nå — så låt honom dö, — röt han till kosacken, — hvad angår det mig? Är jag kanske läkare eller präst? Hva? — —

Soldaten ryckte på axlarne:

— Ne-ej — visserligen inte, — hans basröst förvandlades af idel vördnad till baryton, — men se — doktorn är ute och reser, och fader Annorossi han är borta hos kyrkovärden.

Kretsdomarens ansikte blef rödt af raseri. Att en människa kunde bli så pinad och plågad! — Nyss hemkommen — dödstrött. Alla de olika affärerna hade sugit hans krafter — mord, inbrott, stöld och gud vet hvad. Och så fort man kommit in på sitt varma rum — bråk — strax bråk igen.

— Hvad är det fatt med Karnei Tichonitsch? — frågade han ändtligen.

— Han ligger och lallar. I tre dagar har han nu lefvat af brännvin — nu är han snart färdig. Men tala med er vill han — det är säkert nog. Han har väl något på samvetet.

Under det domaren tog fram sin kappa, stod kosacken och beklagade sig:

— Ja, ja, så är det! Öfveransträngda bli vi allesammans. — Se bara — om det så är barnmorskan, så är hon icke att få tag i, nu har hon själf fått ett barn. I fem år, sade hon till mig, har jag nu väntat och icke fått tid själf; nu får ni verkligen ursäkta mig!

Genom den smutsiga bygatan vandrade Milowidow till Tichonitsch hus. Redan i förstugan hörde man den sjukas lallande, och under det Milowidow tog kappan af sig, berättade kökssan med gråtande röst, i det hon torkade ögon och näsa i förklädet:

— Han kreverar! De tre sista dagarne har han bara druckit brännvin. Åh, gud, åh, gud, skal skall det bli af oss!

Försiktigt trädde Milowidow in i det halfmörka rummet. Det luktade af fotogen och timjam där inne.

Han gick bort till sängen. Där låg Tichonitsch i den höga träsängen med hufvudet begrafvet i kudden.

Milowidow skakade på hufvudet, i det han betraktade den sjuke och sade halvhögt:

— God dag, Karnei Tichonitsch! Hvad ställer ni till för något?

En glanslös, genomträngande blick träffade domaren, sängtäcket rörde sig, och Milowidow lyssnade:

— Ja — jag — dör döden, förstår du — sätt dig här framme! Milowidow, — hviskade Karnei, — ser du, allting har jag varit — daglönare — smältugnar — slitit och släpat — 4,000 rubel — dem har jag gifvit till kyrkan — inga släktingar, 10,000 rubel ännu — ingen — ingen vet det — de ligga i trädgården — vid äppelträdet i en ask — — — tag dem, min vän, använd dem — i mitt namn — till en god gärning — du vet det bäst — du, som är en boklärd man — — gör det — — — min vän — en god gärning. — Gud skall — säkert — belöna — — —.

Karnei teg och Milowidow tänkte nedslagen:

— Taek — ännu mera arbete! Alltid skall jag arbeta. — Hitta på en god gärning!

Han böjde sig ännu en gång ner öfver den sjuke — — allt är stilla i rummet, vinden tjuter och ligger på Tichonitsch är död, ögonen stela, munnen öppen, ansiktet som en mask så lågan fladdrar i lampan — Karnei af vax.

Milowidow rusar ut i köket under det han ideligen gjorde korstecknet. — — — En timme senare gick han fram och tillbaka i sitt rum.

En god gärning — det kunde väl ej vara så svårt att hitta på, — en god gärning — t. ex. en skola. — Ja, naturligtvis — en skola! Folkets upplysning är en viktig sak.

— En skola? — tänkte han vidare.

— Hvad skola vi egentligen med en skola? Folket är utfattigt — har knappast det torra brödet. En skola kan man då inte lefva af! Och hvad lärde man i skolan? — inte annat än hvad man glömde året efter — ne-ej — inte någon skola. — Ett sjukhus? — Ja — barnen dö ju här som flugor — det var en god idé! Hälsan framför allt! — Men vill någon in på sjukhuset? Bönderna måste ju nästan släpas dit med våld. De äro rädda för läkare och tro bara på kloka gummor. Nej, det lönar sig inte!

— — Kanske ett härbärge för hemlösa? Här komma ju så många arbetare — hungriga, förfrusna, utan ett öre på fickan. De veta ej hvar de skola få tak öfver hufvudet för natten. De ha intet, hvartill de kunna luta sitt hufvud. — Ett härbärge är utmärkt! — — — Men ändå — det är farligt! Slagsmål — — och — och man riskerar att förlora sitt ämbete — — man blir kallad demokrat, folkvän — — nej, det går ändå icke — — nej, det törs jag icke!

Slutligen sjönk han trött ner på en stol. Lampan var släckt, genom fönstret såg man ut i natten.

Han höll på att gråta. Hans tjänst hade tagit hans krafter, så att han icke längre kunde fatta ett beslut. Åh, den tjanstgöringen! Och i morgon skulle han upp klockan half sju och åka ut i det förbannade vädret. Han klädde af sig hastigt — han måste ha hvila — men sofva kunde han icke.

— Åh, min gud — min gud. — Jag kan icke hålla ut — tjänstgöringen öfversteger mer och mer mina krafter. Hade jag bara så mycket, att jag kunde köpa mig en liten gård, och lefva i lugn och ro. Ja, så skulle jag taga afsked. — Och så att vara kretsdomare, det är ju inte annat än att gå rundt som en buse för bönderna. Åh, gud, den som bara kunde slippa ifrån alltsammans!

Han hoppade ur sängen:

— Är det möjligt?

Ja, han hade funnit den goda gärningen!

— Är det icke en god gärning att taga afsked, lefva lugnt och stilla, icke mera ingjuta skräck och icke mera utpanta de stackars bönderna? Jo, utan tvifvel! Det är den enda verkligt goda gärningen!

Och glad och förnöjd sveper han åter in sig i sina täcken. Nu är det afgjordt. I morgon hämtar han pengarne vid äppelträdet, tager sitt afsked och köper en liten gård. Han vill lefva i vanskap med bönderna, hjälpa dem med pengar. Och grannarne bjuda honom välkommen, när han hälsar på dem.

Då kosacken nästa morgon kom in för att vacka kretsdomaren, fann han honom sofvande.

Ett soligt leende låg på hans läppar, ty han drömde om sitt hus, sin åker, om den blåa himlen och de kvittrande fåglarne. — Han drömde om sin goda gärning.

Vinkar om Moderskap.

Råd åt blifvande mödrar.

Barnbörd är förenad med svåra plågor, hvilka äro ytterst smärtsamma för de flästa kvinnor. Ej en kvinna på hundra förstår att rätt förbereda sig därför. Det är sannt att nästan hvarenda kvinna numera har läkarehjälp vid dylika tillfällen, men många gå detta kritiska stadium till mötes med en organism som ej kan tåla ett sådant kraftprof, och då systemet uppskakats är det svårt att återvinna jämvikten. Därefter följer den närvretande ansträngning, som är förenad med barnets vård, och modern undergår en total förändring.

Det finns intet som är mera förtjusande än en frisk och lyckig moder, och barnbörd under rätta förhållanden behöfver ej skada hälsa eller skönhet. Det oförklarliga är att kvinnorna, trots bevis på retade närver och nedbruten hälsa, som en följd af oförberedt tillstånd, oaktadt de ha tid att förbereda sig, fortfara att oförberedt gå faran till mötes.

Hvarje kvinna borde vid denna tid lita på Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound, ett mycket värdefullt och upplifvande medel för kvinnoorganismen.

I många förr barnlösa hem finnas nu barn, emedan Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound gör kvinnorna normala, friska och starka.

Om ni önskar särskildt råd, skrif till Lydia E. Pinkham Medicine Co., (förtroligt) Lynn, Mass. Brefvet öppnas, läses och besvaras af en kvinna och hålles hemligt.

MARKNADSBREF.

Från The Grain Growers Grain Co.

Winnipeg den 13 maj.

Hvete. Vi uppmana spannmålsutskeppare att titta på rapporten öfver kvarvarande lagret i terminals och utskeppningen från Fort William och Port Arthur innan de läsa detta bref. Man har satt ett nytt rekord för första utskeppningen, och ehuru man ännu kan säga att lagret är stort, kan man säkert beräkna att ytterligare tre miljoner skola vara på väg nedför sjöarna före denna veckas slut. Detta hvete anländer till England om tre till fem veckor, och man har rätt att vänta att tillförseln af så stor kvantitet förorsakar en viss slöhet tills det förbrukats. Å andra sidan måste Europa blifva en god afnämare tills dess egen skörd blir inbärgad, och måste nu fortsätta att köpa för utskeppning under juni och juli, och därför borde allt vårt hvete finna köpare till nuvarande pris, såvida inte de lägre graderna förlora i popularitet sedan det varma vädret inträdt. Bättre väderlecksförhållanden och mera rägn öfver vinterhvetedistriktet i Förenta Staterna samvärka för att i dag sänka hvetepriset något. Kvarnägarne i Förenta Staterna säga att efterfrågan på mjöl är dålig, men det oaktadt minskas deras synliga förråd hastigt. Världens synliga förråd visar betydligt större minskning än för motsvarande tid 1911, ehuru förrådet är åtskilligt större än i fjol. I det hela taget råder en god ton i marknaden och man väntar intet afsevärdt prisfall. Det faktum att kvarnägarne i Förenta Staterna begärligt uppköpa all hvete, som utbjudes, visar att de frukta hvetebrist i juni och juli, och möjligen minskning i landets hvetearead.

De ryske skörderapporterna äro "bullish" emedan vädret skadat skördeutsikterna.

Cirka fyra miljoner bushels transitohvete (bonded) finns ännu i Duluths och Superiors elevatorer, samt möjligen två eller tre miljoner af annan säd. Det säges att all denna säd kommer att utskeppas under de nästa två eller tre veckorna, och farmare som ha sitt hvete lagrädt i Duluths och Superiors elevatorer, skulle ofördröjligen gifva order om försäljning af detsamma och utbyta det mot säd i Canadas elevatorer, om de önska stå kvar i marknaden. Det är nu stor diskonto på all Duluth säd, och denna kommer sannolikt att ökas i stället för att minskas.

Hafre. En liten stegring och sedan prisfall är hafrerekordet för den gångna veckan. Tillförseln var stor och kommer troligen att fortfarande blifva så, men det finns stor efterfrågan för konsumtion och hafrepriset borde inte falla mycket, såvida inte majspriset ramlar i Förenta Staterna, där det pågår en skarp strid i denna vara. Seg eller torkad hafre har icke inbringat fulla värdet.

Korn. Detta sädesslag har hållit stadigt pris med dålig efterfrågan, och man väntar ingen förändring under de kommande veckorna.

Linfrö. Det var en angenäm prisstegring på linfrö och marknaden har varit ytterst nervös. Prisstegringen förorsakades emellertid af "short" intresse i Duluth majsspekulation, ehuru vi vänta att få se priset stå fast ungefär vid det nuvarande.

Det är en sak ifråga om kommunikationer som är värd att observera. Nästan alla tillgängliga fartyg på sjöarna äro befraktade. Många af dem voro obegagnade under hela fjolåret; men det fanns miljoner bushels hvete kvar i elevatorerna i Duluth och Fort William då sjöfarten upphörde förliden höst, och man väntade en oerhörd tillförsel hela vintern. Och nu, då denna tillförsel tycks räcka till långt fram på sommaren, har man befraktat fartygen för att bereda plats i elevatorerna. Då de nu utrustats för sommarfarten och kommit i gång, är det helt naturligt att man inte har lust att lägga upp, hvarför de nog komma att hålla på hela sommaren.

Marknadsnotering.

Hvete:

I Ft. William og Pt. Arthur d. 15 maj.

No. 1 Northern	104½
" 2 "	101½
" 3 "	97
" 4 Hvete	90
" 5 "	75½
" 6 "	65

I Winnipeg, den 15 maj.

No. 1 Northern	104
" 2 "	96½
" 3 "	96½
" 4 "	87¼
" 5 "	75½
" 6 "	65
Utfodringshvete	60

I Duluth, den 15 maj.

No. 1 Northern	102
" 2 "	100

I Minneapolis, den 15 maj.

No. 1 Hard	117
" 2 Northern	116
" 3 Hvete	112
" 4 "	108⅞ @ 110
Kasserad hvete	110½ @ 112½
Utan grad	103 @ 112⅛
No. 2 hard Vinterhvete	112⅜ @ 114½
No. 2 hard Vinterhvete	111½

Hafre.

I Ft. William och Port Arthur 15 maj.

No. 2 C. W. Hafre	39
No. 3 C. W. Hafre	41½

I Winnipeg den 15 maj.

No. 2 C. W.	48 @ 48½

I Duluth den 15 maj.

No. 2 C. W.	58⅜

I Minneapolis den 15 maj.

No. 3 C. W.	51 @ 55

Korn.

I Ft. William och Pt. Arthur 15 maj.

No. 3 och 4	69 @ 66
Utfodringskorn	56

I Winnipeg 7 maj. No. 3 85

I Minneapolis 4 maj. No. 4....127

Canadisk	76 @ 85

Linfrö.

I Ft. William och Port Arthur 6 maj.

No. 1 N. W.	193½

I Winnipeg, 7 maj ....182½ @ 200

I Minneapolis 4 maj. No. 1 216

Canadisk	185 @ 190

Kreatur.

I Winnipeg 15 maj.

Stutar	5.50 @ 7.00
Kor och kvigor	3.00 @ 6.00
Tjurar	3.25 @ 4.75
Kalfvar	5.00 @ 6.75
Bästa mjölkkor	$28 @ $65
Vanliga mjölkkor	$28 @ $38
Utvalda svin	$10.00
Tunga suggor	7.00 @ 8.00
Galtar	5.00 @ 5.50
Får och lamm	5.00 @ 7.00

Produce.

I Winnipeg den 7 maj.

Smör	24 @ 28c.
Ägg, färska	21c.
Potatis, bushel	75c.
Söt grädde, lb. smörfett	35c.
Grädde, för kärning smörfett	28c.
Söt mjölk, 100 lbs.	$1.70
Unghöns, plockade, lb.	18c.
Vildt, lb.	15c.
Hö, vildt, per ton	$8.00 @ $9.00
Timotej, per ton	$15.00

För tjugo år sedan. Mrs. John Link, Shenandoah, Pa., sänder följande äntressanta bref till dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago: "Haf godheten att sända mig en låda kuriko. Jag tror icke att jag skrifvit till er därom förut, men jag erinrar mig att den för tjugo år sedan botade min fader från reumatsim. Han var sängliggande månadstal i sender och doktorerna kunde ingenting göra för honom. Jag kommer ihåg, att han fick en låda Kuriko och använde den, samt var aldrig mera plågad af reumatism. Han blef en stark och frisk man sedan han brukat Kuriko."

På detta sätt sprider sig medicinens rykte från släktled till släktled. Bruket däraf under ett århundrade har ådagalagt de märkliga, botande egenskaperna hos dr. Peters Kuriko.

Icke en apoteksmedicin, utan tillhandahålles allmänheten direkt genom lokalagenter, tillsatta af fabrikanterna, Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19-25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.